

Manel Ollé
Combats singulars
Quaderns Crema

Manel Ollé (1962), crític literari i professor de literatura i història asiàtica a la UPF, és qui ha seleccionat els 17 contes que apleguen aquesta *Antologia del conte català contemporani*. Disset contes escrits per disset contistes de generacions diferents però que segons Ollé "són la mostra d'un procés creatiu que arrenca de finals dels anys setanta del segle XX": August Anger de Josep M. Fonalleras, *Viatge de Gabriel Galmés*, *L'embolic del món* de Pere Guixà, *Kilimanjaro de Mercè Ibarz*, *Orfebreria negra* de Biel Mesquida, *Apringui a tastar vins* d'Empar Moliner, *Els alegres funerals dels parents de Bordeus* d'Imma Monsó, *La força centrípeta* de Quim Monzó, *El conillet d'índies* de Vicenç Pagès, *Cinta canònica quadrangular* de Miquel de Palol, *La nostra guerra* de Sergi Pàmies, *Perquè sí* de Sebastià Perelló, *L'últim dia* de Ponç Puigdevall, *Gos que es llepa les ferides* de Jordi Puntí, *Aigua* de Toni Sala, *El preu* de Francesc Serés i *Motivació* de Màrius Serra. Disset relats singulars d'alta qualitat literària que demostren com l'evolució del conte català està ben viva. **E.P.**

Anna Politkóvskaia
Diari rus
Ara Llibres

La periodista Anna Politkóvskaia, símbol de la democràcia i les llibertats, va ser assassinada justament fa un any a Rússia a mans d'un sicari en el replà del seu apartament a Moscou, suposadament enviat pel règim de Putin, contra el qual ella havia lluitat. Durant les convulsions de l'era postsoviètica, Politkóvskaia s'havia alçat per tractar la tragèdia de Txetxènia i altres maldats de la Rússia actual. La periodista es va encarregar de denunciar l'ampli catàleg de violacions dels drets humans i de sistemàtics abusos polítics del règim de Putin, mentre la majoria de líders del món occidental miraven cap a una altra banda. Aquest *Diari Rus* (editat simultàniament en castellà de la mà de Destino) engloba el període que va del frau de les eleccions del 2003 fins al 2005 i les seqüeles de la tragèdia d'assalt a l'escola de Beslan.

El diari està dividit en tres parts: la mort de la democràcia parlamentària russa (desembre del 2003-març del 2004); la gran depressió política (abril-desembre del 2004), i l'hivern i l'estiu del nostre descontent (gener-agost del 2005). Un testament polític i humà de Politkóvskaia, on recopila articles i apunts personals i on el més important és la presència de dates, casos, extorsions i segrests que han de ser dits. Poc a poc Politkóvskaia es va quedant sola en la seva denúncia, i és llavors quan esclata el tò intímic i cru, i malauradament molt pessimista: "Amb freqüència la gent em diu que sóc pessimista, que no tinc fe en la força del poble rus, que em mostro obsessiva en la meua oposició a Putin i que no veig més enllà. Ho veig tot, i aquest és el problema. Veig tant el que està bé com el que està malament. Veig que a gent li agradaria que la seva vida canviés per a millor, però que és incapaç de posar els mitjans perquè això passi, i que per fugir d'aquesta veritat es concentra en allò positiu i fa com si allò negatiu no existís"; amb aquestes paraules clou el diari la periodista russa. **E.P.**

Iván Bunin
Días malditos
Acentilado

L'escriptor Ivan Alexeievich Bunin (1870) va ser el primer Nobel literari rus. La seva obra prosística i poètica és d'alt nivell formal i contundent en les seves descripcions de la societat russa; però és en aquest *Días malditos*, un diari sobre els esdeveniments dels anys 1918 i 1919 a Moscou i Odessa, on la seva ploma pren una llengua més dura i crua respecte a la situació convulsa del seu país, i del seu propi destí, ja que el 1920 es va veure forçat a l'exili definitiu. El diari recull la situació política del seu país, la d'Europa i principalment els últimes cops de cua dels alemanys en la Primera Guerra. *Días malditos* esdevé en aquest sentit un magnífic document històric que també inclou una crònica literària d'aquells anys i la crítica literària de Bunin (Gogol, Blok i Gorki es van passejant per les seves pàgines amb una naturalitat que fa por). Entre la denúncia de l'estat de pèrdua de Rússia, Bunin hi inclou descripcions del paisatge que basteix el text d'un profund pes líric i gran bellesa. **E.P.**

Daniel Cassany
Esmolar l'eina
Empíries

Amb el subtítol *Guia de redacció per a professionals*, Daniel Cassany segueix la línia del manual per escriure que va elaborar a *La cuina de l'escriptura* i que sistematitzava les tècniques de la bona redacció en un compendi força exhaustiu i complet. Aquest últim manual, però, no sembla tan servible i passa a ser més obvi. Encarat per a aquelles persones que fan de l'escriure la seva professió, les tècniques proposades a *Esmolar l'eina* passen a ser força de calaix, com els capítols que tracten l'organització de les dades en el text i com escollir un bon títol i una bona portada. Però cal dir que hi ha altres apartats, com el de les tècniques per analitzar el lector, on la sistematització de Cassany és molt completa i efectiva, i en general el llibre inclou quadres de dades d'alt nivell quantitatiu. En general, però, aquesta *Guia de redacció* es queda curta pels continguts que ofereix, que no ompliran de noves tècniques l'escriptura dels professionals. **E.P.**

Teresa Moure
La palabra de las hijas de Eva
Lumen

A partir de la descripció literària d'un part, Teresa Moure escriu un assaig sense acadèmisme per parlar de la construcció social del gènere femení. Seria possible defensar una literatura de dones que tingués algun tipus de denominador comú (temàtica, to, continguts, estil)? Moure aposta per l'existència d'una literatura femenina, tot i que no totes les dones que escriuen produeixen literatura femenina, que seria aquella que tractaria en el text un mirada subversiva capaç de donar un punt de vista absent en la història oficial tal com ens l'han explicat. Moure va desgranant així exemples de les obres de Virginia Woolf, Clarice Lispector, Maria Mercè Marçal o Carme Riera. Moltes d'aquestes autores han parlat de dones dèbils dins la societat, cosa que, per a Moure, no debilita el sistema com ho fa el pensament únic. A partir d'aquest discurs, l'autora se centra en l'estudi de la maternitat, des de la banda biològica fins a l'estereotip que es ven de la mare, amb la intenció de construir un llenguatge alliberador de la paraula femenina. **E.P.**

Josep M. Morrerres
El fil de seda
Proa

Les tres narracions que componen *El fil de seda* les protagonitzen personatges una mica perduts en la seva pròpia existència. I és que potser el desconcert és la resposta més assenyada, i inevitable, davant d'una realitat que sempre ens defuig. Els personatges d'aquestes narracions tenen una vida amb la qual no saben gaire què fer-ne. Una vida que els penja d'un fil prim, dèbil, a punt de trencar-se: un fil de seda.

La pega de tot plegat és l'estil. Neutre, sense cap personalitat; internacional. El llenguatge 'pragmàtic' d'un best-seller però sense ser-ho. I això fa d'*El fil de seda* una obra no prou reeixida, ja que la temàtica de les narracions, a grans trets l'amistat, el sentit de la vida i l'amor de parella, no ve acompanyada d'un estil mínimament potent, engrescador. Una obra simplement correcta, sense grans defectes, fins i tot entretinguda i ràpida de llegir però que no té qualitats remarcables. Una obra sense atributs. **E.J.**

Sergio Roche Font
La taula de llum
Moll

Hereu i deixeble, per decisió i voluntat pròpia, d'una part important de la poesia lírica moderna i també de la prosa, especialment anglosaxones (al llarg del poemari cita autors com Yeats, Joyce, Shakespeare, Rossetti o Dickens), Sergio Roche Font es presenta a *La taula de llum* com un poeta que vol ser madur; que no vol que la intensitat emocional d'allò que expressa faci malbé la serenitat de la forma amb què ho expressa. I què és allò que expressa? Bàsicament un diàleg, a vegades amorós, a vegades desenganyat, i de forma directa amb un tu femení. En molts poemes de *La taula de llum* el poeta no s'adreça al lector sinó a aquesta dona sense nom, a la manera dels sonets de Shakespeare. Es tractaria de la crònica del seu amor que, com tots, aboca els protagonistes a una situació d'estranyesa davant del món, a una separació entre la realitat pura i dura i la realitat petita però completa de l'amor la parella. Així, llum i ombres, vigília i somni es converteixen en elements inseparables de la veritat composta pel poeta i la seva desconeguda. **E.J.**